

A Győri Ítélőtábla a **felperesnek** a Lascsik & Vass Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen személyhez fűződő jogok megsértéséből eredő igény iránt indított perében a Győri Törvényszék 2012. december 4. napján meghozott 31.P.20.391/2012/10. számú végzésével kijavított 2012. november 5. napján kelt 31.P.20.391/2012/9. számú ítélete ellen az alperes által 11., 13. és 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2013. november 7. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes tulajdonjog megállapítása iránt indított pert az édesapjával ("**A**") és testvérével ("**B**" vel) szemben a Somogy Megyei Bíróság előtt (23.P.21.960/2009.), ahol a felperes az ottani alperesek jogi képviselőjeként járt el. A per során 2011. június 22-én helyszíni szemlére került sor, ahol az ottani per felein kívül jelen volt a felperes, az alperes testvérének élettársa ("**C**"), az alperes élettársa ("**D**"), a szakértő ("**E**") és annak asszisztense ("**F**").

A szemle alkalmával a felperes és az alperes között vita alakult ki, amelynek során az alperes az elsőfokú ítélet rendelkező részében nevesített kifejezésekkel illette a felperest.

Az ingatlan állagának változása feltárásához felhasználni kívánt fotókat az alperes nem adta át a szakértőnek, hanem a zsebbel nem rendelkező rövidnadrágja első részébe rejtette, és felhívta a felperest, ha akarja a fotókat, akkor vegye ki onnan.

A vita során a felperes sértő kifejezéseket nem használt az alperessel szemben.

A felperes feljelentése nyomán a Marcali Városi Bíróság a 2012. február 4. napján jogerőre emelkedett 4.B.132/2011/8. számú ítéletével az alperest bűnösnek mondta ki egy rendbeli becsületsértés vétségében (Btk. 180.§ (1) bekezdés a) pont), és ezért 3 év próbára bocsátotta.

A felperes módosított keresetében azt kérte, miszerint a bíróság állapítsa meg, hogy a helyszíni szemle alkalmával az alperes a vele szemben alkalmazott „tipegő tündér” kifejezéssel megsértette az egészségét, becsületét, emberi méltóságát, jó hírnevét, míg az elsőfokú ítélet rendelkező részében megjelölt kifejezésekkel emberi méltóságát, jó hírnevét és becsületét. Kérte az alperes további jogsértéstől való eltiltását, és 3.000.000,- Ft nem

vagyoni kártérítés, és annak 2011. június 22. napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére kötelezni az alperest a Ptk. 76.§, 78.§ és 84.§-a alapján. Kérte továbbá, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy azzal is megsértette az alperes az emberi méltóságát, hogy a helyszíni szemle alkalmával fenyegetőleg lépett fel, illetve az ingatlanról készített fotókat rövidnadrágjába dugta, és felhívta arra, hogy onnan vegye ki.

Alperes érdemi ellenkérelmében a személyiségi jogsértés elkövetését az „okostojás”, az „alulképzett jogász”, továbbá a „kurva” szó elhangzását valamely fordulat tekintetében elismerte, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint kijelentései csak becsületsértés megállapítására alkalmasak, de az emberi méltóság, és jó hírnév sérelme megállapítására nem adnak alapot. Hivatkozott arra is, hogy a büntető eljárás során elnézést kért a felperestől, aki ezt nem fogadta el. Nem vitatta, hogy a fényképfelvételeket a nadrágjába rejtette, de ez nem tekinthető személyiségi jogsértő magatartásnak, mert nem hívta fel arra a felperest, hogy onnan vegye ki őket. A nem vagyoni kártérítés iránti igényt pedig eltúlzottnak tartotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a **Település 1,** szám alatti ingatlanban 2011. június 22. napján a Somogy Megyei Bíróság előtt 23.P.21.960/2009. számon folyamatban lévő perben elrendelt szakértői szemle során - mások előtt - a felperessel szemben használt „*faszszopó kurva*”, „*neked még fasz sem volt a szádban*”, „*köcsög kurva*”, „*buzi kurva*”, „*okostojás*”, „*buta kurva*”, „*alulképzett jogász*”. kifejezésekkel megsértette a felperes **becsületét** és **emberi méltóságát**. Megállapította, hogy az alperes a fenti szemlén azzal, hogy a szemle tárgyát képező ingatlanhoz kapcsolódó fotókat a zseb nélküli rövidnadrágjába rejtette, és annak kiadását kérő felperest arra hívta fel, hogy nyúljon be érte, megsértette a felperes emberi méltóságát. Kötelezte az alperest 15 napon belül **500.000,- Ft nem vagyoni kártérítés** és annak 2011. június 22. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Ezt meghaladóan keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 114.125,- Ft perköltséget, valamint rendelkezett a feljegyzett kereseti illeték felek általi viseléséről.

Határozatának indokolása szerint a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte arra vonatkozóan, hogy az alperesnek tulajdonított nyolc kijelentés elhangzott, és az alperesnek tulajdonított magatartások (fényképek elrejtése, fenyegető fellépés) is megtörténtek.

A jogsértő cselekmények kifejtésének bizonyítottsága körében az alperesi kijelentések kapcsán megállapította, hogy a Pp. 4.§ (2) bekezdésére és az állandósult bírói gyakorlatra figyelemmel a büntető ítélet által felölelt körben nincs jelentősége annak, hogy az alperes a polgári perben milyen körben ismerte el, és milyen körben vitatta a kijelentések elhangzását. Az eljárás anyagává tett jogerős büntető ítélet tényállása a rendelkező rész szerinti hét kijelentés megtörténte vonatkozásában kötőerővel bír, annak nincs jelentősége, hogy a büntetőbíróság ezeket egységként értékelve csupán egy rendbeli becsületsértés vétségét állapította meg. A nyolcadik - „*tipegő tündér*” - kijelentés használatát a felperes nem tudta igazolni. A hét kijelentés tényállítást nem tartalmaz, így jó hírnevet sértő jellege nem állapítható meg, ugyanakkor stílusok és kifejezésmódjuk elfogadhatatlan, és mindegyik

alkalmas a felperes becsületének és emberi méltóságának megsértésére, nem feleltethető meg az alapvető emberi érintkezési formák követelményeinek sem.

A fényképfelvételek elrejtése kapcsán a bizonyítékok értékelésével és mérlegelésével a felperes előadását fogadta el, amit álláspontja szerint megerősített a szakértő vallomása is.

Az alkalmazott szankciók körében indokoltnak tartotta 500.000,- Ft nem vagyoni kártérítés alkalmazását (Ptk.84.§ (1) bek. e.) pont, Ptk. 339.§ (1) bekezdés), amely összeget alkalmasnak látta a felperest ért hátrány kompenzálására. Ennek meghatározásakor a felperest ért hátrányként az alperesi jogsértés jellege és súlya alapján a Pp. 163.§ (3) bekezdése alapján megállapítható köztudomású hátrányszintet vette alapul, figyelembe vette az alperes felróhatósága súlyos fokát, minősíthetetlen kifejezések használatát a felperessel szemben, melyek nemcsak női mivoltában, hanem emberi méltóságában is sértették a felperest. Álláspontja szerint az „okostojás”, és „alulképzett jogász” kifejezések indokolatlanul bántóan, stílusában is kifogásolhatóan, és egy szakértői helyszíni szemléhez méltatlanul kerültek alkalmazásra. Értékelte hogy az alperes több alkalommal használt illetlen kifejezést, a fényképfelvételek kapcsán is kifejtett személyiségsértő cselekményt, továbbá azt is, hogy több személyiségi jog csorbult az alperes eljárása kapcsán. A kárpótlás mértékét csökkentő tényezőként pedig kölcsönös jogsértést az alperes javára nem látott megállapíthatónak, mert bár a szakértő tanúvallomásából megállapíthatóan vita alakult ki a peres felek között, azt az alperes elismerte, hogy vele szemben a felperes nem használt jogsértő kifejezéseket. Rögzítette, hogy az alperes a büntetőeljárás során elnézést kért ugyan a felperestől egyes kifejezések alkalmazásért, de ez csupán az alperes által elismerten használt kifejezések tekintetében történt meg, tehát a megkövetés részleges volt, és e körülmény önmagában nem teszi a jogsértést meg nem történtté.

Az elsőfokú ítéletnek a nem vagyoni kártérítésben marasztaló rendelkezése ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatásával a marasztalási összeg 250.000,- Ft-ra történő leszállítását, és az ezt meghaladó kártérítési kereset elutasítását kérte.

Azzal érvelt, hogy a Pp. 4.§ (2) bekezdése szerinti kötőerő elvét nem sérti az, ha az alperes csak az általa nem vitatott kijelentések tényállítási jellegét ismeri el, ezzel nem vitatja a terhére jogerősen megállapított bűncselekményt. Az általa el nem ismert, vitatott kijelentések kapcsán pedig a felperes - az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére - nem bizonyította, hogy azok a kijelentések elhangzottak. Álláspontja szerint a nem vagyoni kárpótlás összegénél azt is figyelembe kellett volna venni, hogy a szakértő és az asszisztense vallomása folytán megállapítható, hogy a kialakult feszült légkörért nem egyedül az alperes volt a felelős, a fentek miatt pedig a kárpótlás mértéke eltúlzott.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett része helybenhagyására irányult.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülbírálván megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a szükséges és elégséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, az ott beszerzett bizonyítékokat a Pp.206.§-ának megfelelően, helyesen, okszerűen, összességükben értékelve helyes tényállást állapított meg, és abból levont jogi következtetéseivel, az elsőfokú bíróság érdemi döntésével, és annak indokolásában foglaltakkal is az ítélet tábla teljes egészében egyetértett, azokat megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik. (Pp.254.§ (3) bekezdés)

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítélet tábla kiemeli, hogy az alperes az elsőfokú ítéletnek kizárólag a kártérítésben marasztaló rendelkezését támadta. Ennek eredményeként az elsőfokú ítéletnek az alperesi jogsértések megállapítására vonatkozó rendelkezései jogerőre emelkedtek, azok ítélt dolgot jelentenek (res iudicata). Ebből következően az alperes a nem vagyoni kárpótlás összegszerűségét nem támadhatja alappal azzal, hogy csupán az általa nem vitatott kifejezések „tényállási jellegét” ismeri el. A fellebbezéssel nem támadott (jogerőre emelkedett) ítéleti rendelkezésből következik a Pp.229.§ (1) bekezdésének megfelelően (anyagi jogerő-hatás), hogy az alperes az elsőfokú ítélet rendelkező részében foglalt valamennyi terhére rótt kifejezést használva sértette meg a felperes becsületét és emberi méltóságát, ezt az alperes így a fellebbezésében már vitássá nem teheti (Pp.229.§ (1) bekezdés).

Az kétségtelen, hogy az irányadó (állandósult) bírói gyakorlat szerint a személyhez fűződő jogok megsértése miatt érvényesített igények - így a nem vagyoni kárpótlás iránti igény - elbírálásánál is, a kölcsönösen elkövetett jogsértések egymással való összefüggéseit nem lehet figyelmen kívül hagyni. (BH1995. 395) Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytállón mutatott rá, hogy a konkrét esetben kölcsönös jogsértés nem volt megállapítható. Az alperes által a fellebbezésben hivatkozott tanúvallomásokkal szemben ugyanis a büntetőeljárás irataiból megállapíthatóan, az alperes maga nyilatkozott úgy hogy vele szemben a felperes nem használt sértő kifejezéseket (5. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal, 8. számú tárgyalási jegyzőkönyv, 2. oldal). Az alperes büntetőeljárásban tett, majd megerősített vallomása alapján, amivel ellentétes nyilatkozatot az elsőfokú eljárás során sem tett, így alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a kölcsönösen elkövetett jogsértések tényére.

Mindezeket túlmenően pedig az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen, és kimerítően felsorolta a nem vagyoni kárpótlás összegénél figyelembe vehető releváns körülményeket, ezek teljeskörű értékelésével és mérlegelésével pedig helytállón állapította meg a kárpótlás összegét, annak megváltoztatására az ítélet tábla nem látott alapot.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezet részét a Pp. 254.§ /3/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes alperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját perköltségét (az alperes a fellebbezési illetéket leróta). A felperesnek a másodPp. 78.§ (1) fokú eljárásban megtérítést igénylő igazolt perköltsége nem merült fel, ezért e körben az ítéletábla a döntést mellőzte.

ő, 2013. évi november hó 7. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

Kiadmány hitelél:

Kiadó